21/03/2019

Η ιστορική Μονή των Ταξιαρχών στην νότια πλαγιά του Πηλίου

/ Ιερές Μονές

Η Ιερά Μονή Ταξιαρχών ρίχνει τα πρώτα θεμέλιά της ως ανδρώα τον 12ο αι., στην νότια πλαγιά του Πηλίου, σε μια εποχή κατά την οποία ήκμαζε η μοναστική και ασκητική ζωή στην περιοχή, σε βαθμό μάλιστα ώστε το όρος να αποκαλείται «Βουνό των Κελλίων».

Μετά την πυρπόληση και την ολοσχερή καταστροφή της το 1310 μ.Χ., πιθανόν από Καταλανούς πειρατές, η Μονή επανιδρύεται στη σημερινή της θέση, υψηλότερη της πρώτης, αναζητώντας προστασία όχι μόνο από τα εχθρικά στοιχεία που λυμαίνονταν τον τόπο, αλλά και από τις δυσμενείς καιρικές συνθήκες. Η ανασύστασή της αποδίδεται σε Αγιορείτες μοναχούς καταγόμενους από τον Άγιο

Γεώργιο Νηλείας, οι οποίοι έφυγαν από τον Άθωνα, ίσως εξαιτίας των Ησυχαστικών ερίδων του 14ου αι., και ήλθαν στην πατρίδα τους όπου έκτισαν το σημερινό μοναστήρι, δίδοντάς του την μορφή του γνωστού αθωνικού τετραγώνου με τον Ναό στη μέση, κατά το πρότυπο των αγιορείτικων μονών.

Ο «πανδαμάτωρ» χρόνος και οι ποικίλες αντίξοες ιστορικές συνθήκες δεν

επέτρεψαν την διάσωση γραπτών πηγών, που θα μπορούσαν να δώσουν πληροφορίες για την πορεία της Μονής κατά το διάστημα μεταξύ 14ου και 18ου αι. Γνωρίζουμε μόνον ότι επί Τουρκοκρατίας η Μονή, ως μέτοχος κι αυτή στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 1821, υπέστη τα αντίποινα των Τούρκων κατακτητών, πληρώνοντας το τίμημα της συνεισφοράς της στην επανάσταση με την καταστροφή της.

Οι παλαιότερες γνωστές κτηριακές ανακαινίσεις της τοποθετούνται στον 18ο και στον 19ο αι. Το κατανυκτικό Καθολικό της ιστορείται με σπάνιες τοιχογραφίες λαϊκής τέχνης, ενώ το αριστουργηματικό ξυλόγλυπτο τέμπλο φέρει εξαιρετικές φορητές εικόνες του 1772. Μεταξύ αυτών, η παλαιότερη εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ (12ος αι.), γίνεται ονομαστή ανά τους αιώνες για το πλήθος των θαυματουργικών θεραπειών που επιτελεί.

Στο αποκορύφωμα της αίγλης της φθάνει η Μονή κατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνος, επί ηγουμενίας του Ιερομονάχου Γαβριήλ Ιωάσαφ, Αη-γιωργίτου στην καταγωγή, πνευματικού, όμως, βλαστού του ασκητικού Άθωνα. Εκείνος με την οσιακή του φυσιογνωμία την αναδεικνύει μεγάλο πανθεσσαλικό προσκύνημα, που διαδραματίζει σημαντικότατο ρόλο στην πνευματική, πολιτισμική και κοινωνική ζωή όλης της Θεσσαλικής περιφέρειας, πλουτίζοντάς την παράλληλα με μετόχια, κειμήλια και αφιερώματα.

Μετά την οσιακή του κοίμηση, το 1911, η ιστορική Μονή ερημώνει από μοναχούς, απογυμνώνεται από την μεγάλη περιουσία της και εγκαταλείπεται μέχρι ερειπώσεως, ενώ η θαυματουργός εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ συλείται από αρχαιοκαπήλους. Η χάρις, όμως, των Ασωμάτων Δυνάμεων, Προστατών της Μονής, και οι ευχές των παλαιών πατέρων της, των οποίων τα ιερά και χαριτόβρυτα λείψανα αναπαύονται σήμερα στο οστεοφυλάκιό της, δεν παύουν να εργάζονται για την αναγέννησή της. Πράγματι, το 1976 η Μονή αρχίζει να επαναλειτουργή ως Γυναικεία [Προεδρικό Διάταγμα 605/80 (Φ.Ε.Κ. 161/Α)], με την ευλογία του από Δημητριάδος και Αλμυρού αοιδίμου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος, κυρού Χριστοδούλου, και με πρώτη Ηγουμένη, την Γερόντισσα Θεοδούλη, σημερινή Ηγουμένη της Ι. Μονής Τιμίου Προδρόμου Βροχιάς Βόλου.

Κάτω από την προστασία του αοιδίμου τότε Μητροπολίτου αρχίζει το 1988 να συγκροτείται η σημερινή Αδελφότητα υπό την ηγουμενία της Γερόντισσας Νικοδήμης, η οποία ενθρονίζεται επίσημα από την σεπτή δεξιά του σημερινού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος, κ. Ιγνατίου, τον Μάιο του 1999. Κάτω από την μητρική της καθοδήγηση, με την παράλληλη ακάματη συμπαράσταση του Γέροντός της, αιδεσιμολογιωτάτου π. Αντωνίου, και την φιλομόναχη συνδρομή του Επισκόπου της, η Αδελφότητα αγωνίζεται να ανταποκριθεί στη μακραίωνη ασκητική παράδοση της Μονής, προς δόξα του Θεού και της Εκκλησίας Του.